

Sygn. akt V CSK 196/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko T. K.

o nakazanie wydania i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800
(tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został przez powoda wskazaniem na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które skarżący przedstawił w formie pytań: „czy w sytuacji, gdy umowa lub pełnomocnictwo dotyczy rozporządzenia mieniem o znacznej wartości, zasady wykładni oświadczeń woli nie nakazują przyjąć domniemania zawierania takiej umowy, ewentualnie udzielania pełnomocnictwa do określonej czynności, w formie pisemnej, na co wskazują zwyczaje i zasady doświadczenia życiowego” oraz „na kim spoczywa ciężar dowodu wykazania umocowania do sprzedaży cudzej rzeczy ruchomej”. Skarżący powołał się także na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), a mianowicie art. 169 k.c., co do przesłanki złej wiary osoby nabywającej rzecz od nieuprawnionego, a w związku z tym konieczność wskazania, jakie czynniki powinny decydować o przypisaniu nabywcy złej wiary, Stwierdził też, że istnieje potrzeba wyjaśnienia, jak szczegółowo sąd powinien wyjaśnić podstawę prawną swojego orzeczenia. Okoliczności przytoczone wyżej miały też wskazywać na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W postanowieniu z 23 marca 2011 r., II PK 284/11, Lex nr 1214575, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem

prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”. Problemy, które skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nazwał „zagadnieniami prawnymi” dotyczą subsumpcji ustalonych w sprawie faktów pod mające w niej zastosowanie przepisy prawa materialnego. Problemy te nie mają zatem oznaczonych wyżej cech pozwalających uznać za istotne zagadnienia prawne. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przeprowadził jakiegokolwiek wywodu, który by mógł prowadzić do odmiennej oceny.

Przesłanka „złej wiary”, do której odwołuje się art. 169 § 1 k.c. musi być wykładana *ad casu*, z nawiązaniem do okoliczności faktycznych ustalanych indywidualnie w każdej sprawie rozstrzyganej na podstawie tego przepisu. „Zła wiara” jest przeciwieństwem „dobrej wiary”. Sposób rozumienia zarówno jednego, jak i drugiego pojęcia został objaśniony w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 sierpnia 2008 r., I CSK 3331/08, Lex nr 51096 i powołane tam orzecznictwo).

Sposób sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala stwierdzić, żeby skarga była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, BSN 2003, nr 5, poz. 8). Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tymczasem tezę o oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia powód uzasadnia argumentacją, w której kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia oraz przesłanki oceny dowodów, do których odwołały się Sądy obu instancji.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.), orzeczono jak w sentencji.

aw
db